

Stien, ikke paa Grund af Stien lovlig kunde kaldes dennes Nabo og derfor ikke nyde Godt af Lovens § 9. Mulig kunde et Cirkulære fra Indenrigsministeriet til. Veiledning for vedkommende Amtmænd raade Bod paa denne Mangel i. Loven, men hvis dette ikke maatte kunne ventes, er det formentlig allerede nu aldeles nødvendigt, at Lovens § 9 faar en Tilføielse vedkommende private Veie og Stier optagen paa Regulativet.

Høje Udvalget indstiller derfor subsidiært, at Ordene i 3die Linie „er lagt en større eller mindre Veie, kun at Veiens Brede“ forandres til: „findes en offentlig Gangsti eller privat Veie, kun at Bredden“.

Smidlertid maa Udvalgets Flertal (H. Jensen, Raben, Tauber og Zahle) fastholde, at der er god Anledning for Lovgivningen til i dette Tilfælde at træffe Bestemmelser ogsaa om offentlige Veies Forhold til Hegnsloven. Fastholdes det strenge juridiske Begreb om Naboe, vil man uden Nødvendighed fortrædige og forulempe de Behoere, hvis Forder støde op til en offentlig Veie, ved hvis anden Side der ofte findes et Hegn med Plantninger, som man efter Lovens And vilde kunne faae fjernede, hvis ikke Veien var imellem. Henviser man nu vedkommende skadelidte Behoere til Kommunen, skal denne henvende sig til Veivesenet. Kommunen kan nemlig ikke, som Eier af Veien bruge Lovens § 9 til at faae de paagjældende Træer kappede. Skal der opnaas Noget, sker det ikke af Hensyn til de skadelidte Forderbrugere, hvis Forder støde op til Veiens modsatte Side. Kappes Træerne, sker det af Hensyn til Veiens eget Dyr, men da derfor ifølge § 9 sidste Stykke her kan blive Spørgsmaal om Erstatning af Veikommunens Kasse, vil det Tilfælde jo vel meget ofte kunne indtræffe, at en ved Hegnet brøstholden Forderbruger forgjæves maa henvende sig til Kommunen som den Nabo, der grændser op til vedkommende Hegn.

Som Følge heraf er det formentlig aldeles indlysende, at Begrebet Nabo i Hegnsloven hør undergaa den Endring, Lovens tilfigter, idet Veie af hvad Slags nævnes kan ikke skulle komme i Betragtning ved Skjønet

over den Skade, et Hegn kan tilføie Forderbrugere, hvis Eiendomme støde op til Veiens modsatte Side.

Udvalgets Flertal indstiller derfor principalt, at der i Lovforslagets 3die Linie efter Ordet „Veie“ tilføies Ordene „eller Sti“, samt at derefter „Veiens“ rettes til „dens“.

Det er endvidere bragt paa Dm tale i Udvalget, at der gives lignende Tilfælde, hvor Lovens § 9 ikke kan komme de Brøstholdne til Gode, og som formentlig maatte tages med ved denne Leilighed. Her gives i Landet ikke ganske faa Tilfælde, hvor enten smalle Forderstrimler, spidse Hjørner af overflaarne Forderlodder ligge imellem et Forderstykke, hvis Eier føler sig brøstholden ved Træer, der vore paa et Hegn hinsides nævnte Forderstrimmel eller Hjørne. Saafremt den mellemliggende Eier ikke vil tjene sin Nabo i at fordr Lovens § 9 bragt i Anvendelse, og der til kan jo være mange Sagen selv uvedkommende Grunde, da er den Eier, som bevislig lider Skade ved et saadant Hegn, ikke i Stand til at skaffe de paagjældende Træer kappede, og stundom kan et mindre Agerbrugs frugtbringende Dykning være væsentlig afhængig heraf.

Dette Tilfælde kan fremtræde i en noget anden Skikkelse, hvor en smal Have ligger imellem en Forderlod og et Hegn stødende op til selve Havegrædet. Hegn om Haven er jo i Hegnsloven undergivet særskilte Regler. Men vil Havens Eier ikke paafe Nabohegnets Kapping i Henhold til § 9, da er Eieren af Grunden hinsides Haven ude af Stand til at skaffe sig Beskyttelse.

Man skal dog ikke herom stille noget Forslag, medmindre der maatte fremkomme saadanne Udtalelser under Sagens videre Forhandling, at der kunde ventes Tilslutning til et Endringsforslag i den Retning til 3die Behandling.

I Udvalget er ogsaa reist det Spørgsmaal, om ikke Hegnsloven efter § 9 i Hegnsloven næsten altid ere af en saadan Natur, at der næst Hegnslovens Endelse ikke behøves flere Instanser end Landvæsenkommiss-